

Лондон, Канада:

Шон починає говорити

Лондон, Онтаріо, Канада
20. березня, 2000 р.

Дорогі спів-працівники Матері Божої!

Вже цілі місяці дякую Господу Богу, Ісусові, Його Пренепочній Матері, і всім тим, які брали участь у місії «Обійміть Євхаристію III», 6-го листопада 1999, р.

Моя дружина, Джіаванна і мої четверо дітей - 12-илітня Стефанія Анна, 9-илітня Анжела Надін, 7-илітній Христофор Джозеф і 6-илітній Шон Ґрегорі - всі були присутні в той святий день. Вони радо слухали особисті свідчення про чудесні оздоровлення. Ми всі з великим хвилюванням брали участь в цьому повному віри святі. Мене глибоко діткнули слова монсіньйора Ричарда Каррола, як також проповідь преосв. владики Романа Даниляка. Цей день, як виявилось пізніше, мав залишити в моєму серці незабутнє враження. Ми, в нашому місті Лондоні, були благословенні тим, що мали дуже доброго священика, отця Джозефа Фінна, але щоби провести хоч один день з владикою Романом Даниляком було для мене мрією понад всякі сподівання.

Я завжди мріяв провести день із людьми, які люблять Пресвяту Євхаристію так, як я. Я не міг дочекатися суботи, 6-го листопада, щоби могли почути повні віри розповіді про особисті оздоровлення. Я хотів своїм дітям показати, як то сила віри може перемогти недугу. Цей день перевищив усі мої сподівання. Усі ми не один раз в цей день мали сльози в очах. Я не тільки чув, як люди дякують Богу і хвалять Його, але я мав дійсне відчуття присутності Святого Духа.

Не знаю, як це описати, але постараюся якнайкраще. Їдучи на свято, я надягнув темні окуляри, бо дорога з Лондону провадила на схід. І так я опинився в церкві у темних окулярах. Я сидів по лівій стороні катедри. Пізно по полудні, около 4 - 4:30 години, сонце хилилося до заходу. Воно почало світити крізь вікно і мені було тяжко бачити бо, на такий похмурний день, сонце було дуже ясне.

На переді церкви, д-р Пеггі МекҐінті починала свою розповідь, як вона запізнала д-ра Рожелюка на з'їзді в Міннеаполісі. Тепер вона говорила про групу своїх приятелів-п'ятидесятників. В той момент я, все ще в темних окулярах, глянув на сонце. Воно посувалося з боку на бік по небі. Я відвернув погляд, бо не хотів, щоби мої діти подумали, що розповідь Пеггі мене не цікавить. Тоді ще раз глянув крізь вікно. Цим разом сонце виглядало матово спокійне, мовби вітання з небес. Я зняв темні окуляри і вдивлявся в сонце.

Треба мені сказати, що я любитель тіні, я сонця уникаю. Але це було щось таке гарне, що я може дві хвилини насолоджувався ним. Вкінці, я відвернув погляд лишень для того, щоби мої діти не подумали, що я знуджений подіями дня.

Тоді я подивився на д-ра Рожелюка і Пеггі, але обличчя Пеггі я бачити не міг. Я взагалі його не міг бачити. На голові в д-ра Рожелюка сторчало кілька волосинок. Хоч цілий день він був добре причесаний але в той момент я бачив, як на долоні, кілька волосинок не на місці. Я думаю, що Марія (яка читала за Донну Лі), стояла там також і її я також бачив виразно. Обличчя Пеггі, натомість, було приховане чимось, що нагадувало округлу кулю, хоч від шиї вниз я бачив Пеггі цілком виразно. Що це

таке могло бути? Це ж Пресвята Євхаристія! Оплаток! Коли вона говорила, я бачив Пресвяте Тіло Христове! Зняв окуляри ... надів окуляри - без різниці, обличчя не було видно. Але д-ра Рожелюка я бачив цілком виразно.

В той час Пеггі розповідала, як то вона розказувала приятелям про оздоровлення д-ра Рожелюка через посередництво Матінки Божої, як то її приятелі відповіли, що це робота диявола, чи щось подібного.

Я знову глянув на сонце, але це вже не було сонце. На його місці був величезний оплаток - частиця. Не така біла, як колись давно, але така, як тепер вживають на Св. Літургії - ясно коричнева. А все таки, це була Гостія, з відбиткою печатки на ній. Гостія в небі! Своїми власними очима, 6-го листопада, 1999-го року, в Катедри Преображення Господнього, я бачив Пресв. Євхаристійну Гостію в небі і на обличчі д-р Пеггі МекГінті.

Своїй дружині я в той час нічого не сказав. По дорозі до дому я нікому не говорив про моє чудо сонця. Може треба мені було сказати своїй дружині, бо вона одне тільки думала, як гупо я виглядав у церкві в чорних окулярах, та ще й задивлений в небо!

Можна подумати, що це кінець мого оповідання. Але ні. Після Св. Літургії й мирування, Владика Даниляк попросив д-ра Михайла й Олену Рожелюків підійти до переду з їхніми медаликами, на яких відбитий поцілунок Матінки Божої. Він запрошував усіх, хто схоче, підійти поцілувати медалики. І ми також підійшли. Я не дуже хотів підходити, але моя 12-илітня Стефанія сказала мені: « Візьми Шона ». Моя дружина подивилася на мене зі сльозами в очах і сказала, «Шон справді потребує сцілення». Вона зі Стефанією увесь день молилися за Шона, нашого наймолодшого синка.

Я був передостанній в черзі до д-ра Рожелюка, який виглядав дуже виснажений. Я сказав д-ру Рожелюкові, що моє життя було повне благословення, але що син мій, Шон, потребує помочі від Матінки Божої.

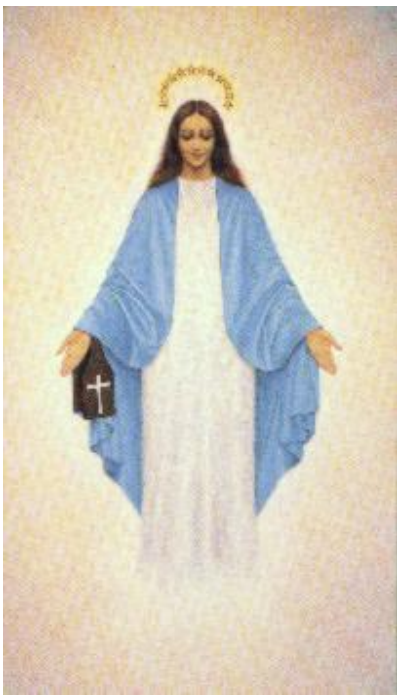
« Прошу - я сказав - мій син **Шон не говорить.**» А поцілував медалик, а мій син нахилився і також, без вагання, поцілував медалик. Я дивився прямо в очі д-ру Рожелюкові. На Шона я не дуже звертав уваги. Я тоді сказав: «Я дякую і мій син, Шон, вам дякує, бо він не говорить» (Примітка від д-ра Рожелюка - Я дуже добре пригадую собі цей момент і Шон в той час заговорив до мене. Я тоді звернувся до батька і сказав йому але, мабуть, він мене не чув.) Коли ми верталися назад на свої місця, я ледве встигав за Шоном.

Я вернувся на своє місце. Відправа закінчилася, а я не хотів їхати до дому. Було вже після восьмої год. вечора. Ми вже були там цілий день а тут я зі своїми чотирма дітьми помагаю складати крісла. Шон був зовсім не свій. Моя звичайно соромлива дитина, що від нас на крок ніколи не відходила, тепер радісно всюди бігала, складала крісла, подаючи їх зовсім незнайомим особам, - щось чого він раніше ніколи не зробив би! Він тепер зовсім не боявся людей. Він виглядав дуже щасливий. Ніхто з дітей не був нечемний.

Після нашого повороту до дому, ми мали все більше й більше несподіванок від Шона. Наш Шоні повинен був бути в першому класі але його залишили на постійно в передшкіллі. Часами він займається в молодшому передшкіллі (джуньйор кіндергартен), часами в старшому передшкіллі (сеньйор кіндергартен). Він завжди мав труднощі з навчанням. Лекції з мовними патологами не змогли навчити його говорити. Алфавіт і числа він взагалі не міг вивчити. Експерти в ділянці освіти для дітей з особливими потребами, які його перевіряли й працювали з ним, сказали, що Шон завжди буде

відставати. Він завжди буде мати труднощі в житті. В найкращому випадку, він буде на маргінесі. Він завжди потребуватиме особливого догляду і помочі.

З того часу, коли ми повернулися із Місії « Обійміть Євзаристію III », Шон сам почав говорити. Він також здивував свою вчительку особливої освіти, бо тепер він вивчає все з невимовною швидкістю. Він раптом розцвів як надзвичайно бистра дитина! За ці останні кілька коротких місяців, він уже встиг догнати свій нормальний академічний рівень, т.т. перший клас. Його вчителі не можуть повірити, як швидко він прогресує.

Я з Джіванною й дітьми знаємо, що це через отримані ласки від медалика доторкненого поцілунком Матері Божої, що наш Шон так далеко зайшов. Коли я сказав своїй дружині, що мушу цю історію записати, вона відповіла, «Ти цього не можеш сказати. Шон ще не зовсім гаразд!» Але мій Шон уже зробив великий поступ. Своєї радості і вдячності далі стримати я не можу.

Сьогодні якраз половина Великого Посту. Я не зможу святкувати Великодня, не поклавши ці слова на папір. Шон і моя сім'я прославляють діла Матері Божої. Ми мусимо відкрити свої серця і розказати це другим. Більше всього, віддаю дяку Пречистій Діві за оздоровлення. Вона дотримала Своєї обіцянки, яку Вона дала в Гарабандалі, що через Її поцілунок, Її Син Ісус творитиме багато чудес по всьому світу. Дякую, Благословенна Матінко, дякую, дякую!

Франк Е. Удовік
Лондон, Онт., Канада

30. березня, 2000 р.

Дорогі д-р Михайло і пані Рожелюк:

Як я обіцяв, так і висилаю знімку нашої сім'ї, яка поміщена в довіднику нашої парафії Сент Джордж (1999 р). (Шон сидить спереду, посередині). Знімка Шона - це шкільна фотографія. Сьогодні свято Пресвятої Тройці; я просто не міг вислати знімку в звичайний день.

Багато християн не вірять в Пресвяту Тройцю; багато католиків також не розуміють поняття - Три Особи в Одному. Тому в такий день, як сьогодні, я бажаю вислати Вам фотографії. Не можу висловити, який я щасливий задля могутності Святого Духа.

Я хочу, щоби ці знімки вживалися для того, щоби надхнути людей слабкої віри про силу Пресвятої Тройці. Я безмірно благословенний, що маю люблячу дружину і четверо дітей, якими керує віра і молитва.

Даю Вам дозвіл опублікувати мою історію й фотознімки. Нехай Вас Бог благословить у Виконуванні Його праці а наші молитви будуть з Вами у Ваших майбутніх подвигах. Будемо прославляти Богородицю, щоби благословила активність Ваших місій. Нехай Вона обсипає Вас усіма потрібними ласками. Хай Вас Бог благословить.

Франк Удовік
Лондон, Онтаріо, Канада.

